

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S.-U. W., nar. X, t. č. v X,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha
7,

v řízení o žalobě ze dne 31. 7. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2023, č. j. OAM-863/DS-D03-D05-2023,

takto :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 7. 2023, č. j. OAM-863/DS-D03-D05-2023 žalovaný rozhodl v řízení o předání žalobce podle **Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen **Dublinké nařízení**) tak, že **státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinkého nařízení je Rumunsko**. Toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost, že po zajištění žalobce dne 23. 6. 2023 pro nelegální pobyt na území ČR, bylo ze systému EURODAC zjištěno, že podal dne 13. 6. 2023 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přičemž v ČR o mezinárodní ochranu nepožádal. Žalobce obdržel dne 3. 7. 2023 informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, oč opřel svůj závěr, že v případě Rumunska neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, při vědomí tvrzení žalobce o nedůstojných životních podmínkách na území Rumunska v rámci provedeného pohovoru s tím, že je žalobce nedoložil žádnými dokumenty. Zároveň žalovaný konstatoval, že si je vědom, že životní podmínky jsou v Rumunsku oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím odlišné, avšak přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. V té souvislosti odkázal mj. na rozhodnutí NSS ze dne 21. 3. 2018 č. j. 2 AZS 33/2018-20 a odkázal na dokument OAMP ze dne 14. 6. 2023 týkající se azylového systému v Rumunsku. Žalovaný se dále zabýval tím, že žalobce nemá na území České republiky socioekonomické vazby a že v jeho případě neexistují okolnosti hodné zvláštního zřetele.

II.

Žaloba

2. Žalobce především namítal, že nemůže být předán do Rumunska, neboť by mu tím vznikla nevratná újma především v souvislosti s hygienickými podmínkami uprchlických středisek a táborů připomínajících spíše podmínky táborů nucených prací, dále v souvislosti s nevyhovujícími přídělky jídla, což potvrzuje existenci systematických nedostatků stran azylového řízení a v podobě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Úvahy žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí jsou založeny na zcela obecných informacích, zatímco žalobce v jednom z azylových zařízení pobýval a pohybuje se v komunitě žadatelů, kteří mají s azylovým řízením v Rumunsku osobní a velmi negativní zkušenosti. Žalobce je proto přesvědčen, že jeho žádost nebude v Rumunsku posouzena řádně. Tvrzení žalovaného, že nedoložil svá tvrzení o existenci systémových nedostatků v Rumunsku žádnými dokumenty, považuje za nepřiměřené přenášení důkazního břemene, neboť je na žalovaném, aby dostal zásadě materiální pravdy a zásadě vyšetřovací a situaci v zemi, do níž žalobce předává, náležitě prověřil. Je přesvědčen, že odpovědnost za posouzení jeho žádosti by měla převzít ČR, kde se aktuálně nachází a kde by rád žil a našel si práci a je na místě aplikace diskreční pravomoci ČR podle čl. 17 nařízení. Zvláštní okolnosti toto odůvodňující žalobce spatřuje v tom, že se nachází na území ČR, tudíž je nevhodné, aby byl s ohledem na náklady a administrativní zátěž s tím spojenou přemísťován do jiné země, dále je spatřuje ve špatném a nedůstojném zacházení v Rumunsku a problém najít v této zemi slušně placenou práci.
3. Svoji vůli setrvat na území ČR a z toho vyplývající žádost o uplatnění čl. 17 Nařízení sdělil již v rámci provedeného pohovoru, přičemž žalovaný řádně nesplnil svoji povinnost dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení Nařízení Evropského parlamentu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Uvedl, že si obstaral potřebné a dostatečné množství aktuálních, objektivních a důvěryhodných informací a pokladů a postupoval v souladu se zákonem, když vydal napadené rozhodnutí. Rumunsko uznalo dne 3. 7. 2023 svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 a žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl k závěru, že k řízení o udělení mezinárodní ochrany je příslušná Rumunská republika v souladu s čl. 18 uvedeného nařízení. Je zřejmé, že provedl dostačující dokazování, věc posuzoval ve vztahu k článkům Nařízení Evropského parlamentu a Rady a rozhodnutí podložil logickými a právními úvahami a řádně je odůvodnil. Dle přesvědčení žalovaného žalobci v Rumunské republice žádné mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nehrozí, přičemž uvedl, oč tento svůj závěr opírá a odkázal na konkrétní judikaturu. Uvedl, že veškeré žalobní námitky jsou zcela obecného charakteru bez osobní souvztažnosti k žalobci či jeho příběhu a jím přednesené skutečnosti nelze považovat za azylově relevantní tak, jak je předpokládá zákon o azylu.

IV.

Posouzení věci soudem

5. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupem dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) presumován. Vzhledem k tomu, že soud neshledal k nařízení jednání důvod, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl spolu s dalšími třemi osobami kontrolován dne 23. 6. 2023 hlídkou Policie ČR, přičemž nebyl schopen předložit doklad, jenž by jej opravňoval ke vstupu či pobytu na území České republiky. Byl proto eskortován ke správnímu orgánu, přičemž jeho daktyloskopické otisky byly porovnány v systému Eurodac a byla nalezena shoda, tj. bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU, konkrétně v Rumunsku.
9. Rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 23. 6. 2023 č. j. KRPP-93198-7/ČJ-2023- 030022 byl žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání do Rumunska.
10. Při provedeném pohovoru dne 23. 6. 2023 žalobce uvedl, že ČR jen projížděl, jeho cílovou zemí je Rakousko. Žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR neučinil, je si vědom, že svým postupem porušil zákony ČR. K ČR nemá žádné vazby, z Pákistánu odcestoval

kvůli práci před cca šesti až sedmi měsíci, je svobodný, bezdětný, příbuzné má v Pákistánu, kam se nechce vrátit z obavy z nebezpečí plynoucího z bojů místních kmenů. Chce se vrátit do Rumunska, kde požádal o mezinárodní ochranu. Má jen malou hotovost nedostačující pro vycestování a úhradu nákladů řízení. Je zdravý, bezdětný, svobodný.

11. Z výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal dne 13. 6. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Žalovaný vycházel z Informace OAMP z 14. 6. 2023 Rumunsko - Azylový systém. Při pohovoru provedeném dne 12. 7. 2023 žalobce uvedl, že mu bylo uděleno pracovní vízum na 3 měsíce, z tohoto důvodu odletěl z Pákistánu do Rumunska, avšak neměl peníze na jeho prodloužení, následně byl umístěn v uprchlickém táboře, kde byly hrozné podmínky i zacházení, o azyl nežádal. Do ČR přicestoval ilegálně. Není ochoten vrátit se do Rumunska, neboť tam s uprchlíky špatně zachází, mlátili jej, chtěli peníze, neposkytovali stravu ani zdravotní péči. Chce raději umřít zde, než být v Rumunsku.
12. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu *„Řízení o předání do příslušného státu podle § 2 odst. 1 písm. d) se zahajuje z moci úřední. Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).“*
13. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“*
14. Žalobní argumentace žalobce se týkala údajného nesprávného posouzení otázky, zda přemístění žalobce do Rumunska brání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení a to především s odkazem na podmínky azylového řízení.
15. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení, které určuje, který členský stát je příslušný k rozhodnutí o žádosti žalobce.
16. Dle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení *„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“*
17. V případě kritérií stanovených v člancích 7-15 Dublinského nařízení, dle kterých dochází k určení příslušného státu, se jedná o určení příslušného státu za situace, kdy žadatel podal první žádost v některém členském státě EU. Tím je myšleno, že doposud nepodal žádost o mezinárodní ochranu v žádném jiném členském státě EU. Jak vyplynulo z řízení před žalovaným, žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku dne 13. 6. 2023, jež dne 3. 7. 2023 uznalo svoji příslušnost k posouzení této žádosti žalobce. V souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje

v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

18. Žalovaný se v té souvislosti zabýval otázkou, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Svůj závěr, že azylový systém v Rumunsku systémovými nedostatky netrpí, pak řádně odůvodnil, přičemž označil podklady obsažené ve spise, z nichž vycházel, a jež se mj. zabývaly i podmínkami a zjištěnými nedostatky v přijímacích střediscích, přístupem k práci, studiu a zdravotní péči, rozsahem poskytované hmotné a finanční pomoci. Žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal na rozhodnutí na úrovni Evropské unie a NSS, jež se zjištěnými nedostatky v rumunském azylovém systému zabývala, s tím, že tyto nedostatky nelze ani náznakem pokládat za tak zásadní, aby je bylo možno posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu a poukázal na to, že ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to dříve jednoznačně učinil například v případě Řecka.
19. Nelze proto souhlasit s tvrzením žalobce, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí omezil toliko na konstatování, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že toto tvrzení žalovaného je v naprostém rozporu s obsahem spisu a skutkovými zjištěními za situace, kdy žalobce při pohovoru popsal podmínky v azylových zařízeních v Rumunsku, jež rozhodně nesvědčí o tom, že by mu při předání do Rumunska nehrozila žádná újma. Je třeba konstatovat, že z rozhodnutí žalovaného je naopak zřejmé, že se zabýval existencí zhoršených životních podmínek v azylových zařízeních, jež vyplývají i ze zprávy Rumunsko Informace OAMP z 14. 6. 2023, z níž žalovaný mj. vycházel.
20. Pokud se týká žalobcem tvrzeného nedostatečného zajištění stravování a zhoršených hygienických podmínek, ani tyto problémy nelze vyloučit, nicméně za situace, kdy je soudu z jeho úřední činnosti známo, že zpravidla bývá zachována možnost si stravování zakoupit, nelze dospět k závěru, že by žadatelé byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by v Rumunsku existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. V té souvislosti je třeba uvést i to, že životní podmínky v Rumunsku jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany Rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které jsou ke zlepšení, avšak není, je možné posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Z těchto důvodů se soud se závěry žalovaného ztotožňuje.
21. V souvislosti s výše uvedenými zjištěnými nedostatky je třeba dále uvést, že ne každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě brání jejich předání či zajištění. Tento závěr vyplývá z bodu [8] rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019 - 25, dle kterého musí nedostatky v azylovém řízení dosahovat takové intenzity, aby hrozilo porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Námitka těchto

nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy Evropské unie. V žalobě tvrzené nedostatky rumunského azylového systému spojené zejména s nevyhovujícím tlumočením, ubytováním a stravováním nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Soud tak dospěl k závěru, že v případě žalobce pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou.

22. Z okolností případu rovněž nevyplývá, že by žalobce byl zranitelnou osobou, přičemž žádným způsobem nekonkretizoval údajné zvláštní okolnosti, jež by odůvodňovaly aplikaci diskreční povinnosti ČR dle čl. 17 Nařízení. Je třeba uvést, že na aplikaci žalobcem čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost využít tohoto institutu, jež proto není vynutitelné a nařízení ani neukládá povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“* Z uvedených důvodů proto nelze žalobní námitku, kterou se žalobce domáhá posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení, shledat důvodnou. K žalobcově námitce týkající se nehospodárnosti spojené s předáním žalobce do Rumunska je třeba uvést, že jí nelze přitakat, neboť v opačném případě by Dublinské nařízení postrádalo význam, neboť každé předání je nehospodárné. Žalovaný důvod pro neaplikaci čl. 17 Dublinského nařízení dle názoru soud odůvodnil dostatečně, když uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby a ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele.
23. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známy a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku a vysvětlil, proč v případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do Rumunska, jež je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, z výpovědi žalobce

a dalších shromážděných podkladů, jež soud považuje za dostačující. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho rumunský azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky neshledal.

24. Soud na základě výše uvedené argumentace považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné, neboť obsahuje veškeré myšlenkové pochody žalovaného, stejně jako důvody, na jejichž základech dospěl k závěrům uvedeným ve výrocích rozhodnutí. Co se týče povinnosti žalovaného zjistit skutečný stav věci, považuje soud tuto povinnost za splněnou.
25. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 Rumunsko, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. 9. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně